Není sporno, že st-l odešel do výslužby jako kuriální soudce soudní tabule v Košicích dnem 1. května 1925, tudíž za účinnosti zák. č. 290/24; má tedy při aplikaci uvedeného právního názoru nárok na to, aby mu do pens. základny byl započten soudcovský přídavek zákona č. 290/24, a to od 1. května 1925 počínajíc. Ježto však žal. úřad vycházel v napadeném rozhodnutí z právního názoru opačného, dostal se tím do rozporu se zákonem.

č. 8270.

Zaměstnanci veřejní: O započtení soudcovského přídavku do pense — věta jako při Boh. A 7843/29.

(Nález ze dne 29. listopadu 1929 č. 19.044.)

Prejudikatura: Boh. A 7745, 7843 a 8269/29.

Věc: Josef S. v D. (adv. Dr. Evžen Doktor z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti (vrch. odb. rada Dr. Kar. Vodstrčil) o nezapočtení soudcovského přídavku do pense.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím presidenta republiky z 31. října 1924 byl dán st-l, rada vrch. zem. soudu a přednosta okr. soudu ve D., ke své žádosti na dočasný odpočinek a výnosem žal. úřadu z 26. března 1926 k své žádosti dle § 79 I. odst. sl. prag. na odpočinek trvalý.

Podáním z 5. ledna 1927 žádal, aby mu byl podle §§ 11 a 5 zák. č. 290/24 a zák. č. 103/26 od 1. ledna 1925 přiznán pro výměru výslužného soudcovský přídavek ze zák. č. 290/24. Žádosti té nevyhovělo presidium vrch. zem. soudu v Brně výměrem z 13. ledna 1927 — — —; st-lovo odvolání zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím — — —.

O stížnosti uvážil nss takto:

Na sporu jest pouze otázka, zda st-li jako soudci, odešedšímu koncem prosince 1924 na odpočinek, přísluší nárok na započtení soudcovského přídavku, stanoveného zákonem č. 290/24 pro výměru pense. Otázkou touto zabýval se nss již v nál. Boh. A 7843/29, v němž vyslovil právní názor, že podle § 1 odst. 1 zák. č. 287/24 jest započítati do pens. základny soudcovský přídavek podle zák. č. 290/24 i soudcům, kteří odešli na trvalý odpočinek před 1. lednem 1925. — Nález týkal se sice případu, v němž soudce odešel na trvalý odpočinek před 1. lednem 1925, kdežto st-l odešel koncem prosince 1924 na odpočinek dočasný a teprve výnosem min-a sprav. z 26. března 1926 byl dán na odpočinek trvalý. Než nss setrvává i v tomto případu na právním názoru shora vysloveném, ježto § 1 odst. 1 zák. č. 287/24 předpokládá jen, že činná služba zaměstnancova skončila před 1. lednem 1925, nerozeznává však, stalo-li se tak proto, že zaměstnanec odešel na trvalý či jen na dočasný odpočinek, který teprve později byl přeměněn na odpočinek trvalý.

Při veř. úst. líčení namítal zástupce žal. úřadu předem, že celý zák. č. 290/24 a tedy i ustanovení §§ 3, 5 a 9 odst. 3 zák. tohoto byla zrušena platovým zákonem č. 103/26 a dovolával se v tomto směru před-

pisů §§ 214 odst. 1 a 2, 196 odst. 1, 153 a 154 plat. zák. jakož i materiálií k zák. č. 290/24, a poukazoval dále k tomu, že i kdyby platila ustanovení §§ 5 a 9 odst. 3 zák. č. 290/24, že nebyla splněna podmínka §§ 1 a 11 zák. č. 290/24, ježto zákon platový není zákonem tam míněným.

V tomto směru stačí poukázati na vývody nál. z dnešního dne Boh. A. 8269/29, kde tyto námitky byly zevrubně vyvráceny.

Pokud pak zástupce žal. úřadu namítal s hlediska zák. č. 287/24: 1. že objektivnímu smyslu ustanovení § 1 odst. 1 zák. č. 287/24 v souvislosti s účelem celého zákona odpovídá jen výklad, že § 1 měl na zřeteli jen trvalé pens. základny, podávající se z akt. požitků platných dne 1. ledna 1925, ale taktéž trvalých, tedy pens. základny podle zák. č. 394/22, k nimž však nelze čítati soudcovský přídavek zákona č. 290/24, když byl přídavek ten poskytován soudcům jen přechodně, totiž jen po dobu jednoho roku 1925, a byl tudíž přídavkem netrvalým, nestálým, dále, 2. že přiznáním soudc. přídavku i staropensitům by nastal zcela obrácený poměr, že by staropensisté získávali na svých odpočivných požitcích s hlediska zák. č. 290/24, kdežto novopensité by s hlediska zák. č. 103/24 ztráceli, pozbývajíce přídavku soudcovského, — nemohl nss ani těmto námitkám přiznati oprávnění:

Námitce prvé odporuje jasné a přesné znění § 1 odst. 1 zák. č. 287/24, kteréž ani v nejmenším nerozeznává mezi pens. základnami trvalými nebo netrvalými, nýbrž docela všeobecně a bez jakékoli výhrady nařizuje, aby odpočivné požitky upraveny byly »podle pens. základen vyplývajících z akt. požitků služebních, platných dne 1. ledna 1925«.

Námitka ad 2. jest vyvrácena již tím, co v cit. nál. Boh. A 8269/29 bylo řečeno o obsahové souvislosti obou zde cit. zákonů, kde dovozeno, že soudc. přídavek zák. č. 290/24 byl zahrnut do nových platů soudcovských podle zák. č. 103/26 a byl ustanovením, že pens. základnu tvoří nejen základní, nýbrž i funkční služné, v této formě poskytnut do pense i soudcům, kteří odcházejí na odpočinek teprve za účinnosti zákona platového.

St-l odešel do výslužby dočasné koncem prosince 1924, tedy před 1. lednem 1925. Ale pak má podle shora dovoděného právního názoru nárok na to, aby mu od 1. ledna 1925 byl započten do pens. základny ve smyslu § 1 odst. 1 zák. č. 287/24 též soudc. přídavek zák. č. 290/24. Vycházel-li žal. úřad v napadeném rozhodnutí z názoru opačného, dostal se tím do rozporu se zákonem.

č. 8271.

Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: * Předpokladem nároku záložního gážisty vojenského na zaopatřovací požitky jest podle § 16 zák. č. 76/příčinná souvislost poruchy zdraví i zmenšení způsobilosti k přiměřenému povolání občanskému s činnou službou vojenskou.

(Nález ze dne 29. listopadu 1929 č. 21.459.)